

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobce: **Ing. Petr F.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem
sídlem Kadaňská 3550, Chomutov

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o zaplacení 30 000 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. ledna 2022, č. j. 43 C 128/2020-129

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (II.) **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 70 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 2. 12. 2020 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně částku 39 375,21 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 10 873,33 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Václavíková

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 80 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 2. 12. 2020 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 29 920 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 2. 12. 2020 do zaplacení, zamítl (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 32 893 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 30 000 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním vedeným převážně u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 49/2014. Žalobce byl obžalován ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255a odst. 1, 2 trestního zákona (dále jen „tr. zák.“), trestného činu pletich při veřejné soutěži a dražbě dle § 128a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. a trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zák., tedy pro trestné činy, za které bylo možno uložit souhrnný trest odnětí svobody v trvání až osmi let. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 3. 2017, č. j. 3 T 49/2014-20341 byl žalobce dle ust. § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, odvolání státního zástupce bylo usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 12. 2019, č. j. 4 To 41/2018-20458, zamítnuto. Věc byla pravomocně ukončena dne 2. 12. 2019. Žalobce tvrdil, že byl takto na vrcholu svého života v prestižním postavení vystaven represi Policie ČR a státního zastupitelství na objednávku zvenčí, povědomí okolí žalobce, který žil společenským životem, bylo nezhojitelným způsobem narušeno. Výsledek řízení nebyl veřejnosti dán řádně na vědomí, což žalobce považoval za chybné, zdůraznil, že předsedkyně senátu v rámci veřejného zasedání dala intervenujícímu státnímu zástupci podnět k prověření zjevné trestné činnosti vyšetřujícího policisty, jeho nadřízených, dozorujících a dohledových státních zástupců, senátora Senátu parlamentu ČR, dvou náměstků ministrů a znaleckého ústavu, či ústavů. Do dnešní doby nebylo žádným způsobem žalobci dáno na vědomí, jak prověření probíhá či jestli vůbec bylo zahájeno. Žalobce požadoval výše uvedenou částku s tím, že se jednalo o mimořádný případ, dle žalobce srovnatelný s justiční vraždou Milady H. Následky způsobené trestním řízením spočívaly v morálním narušení osobnosti v době trestního stíhání a narušení soukromé, rodinné, pracovní a dalších sfér života žalobce.
3. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce u ní přípisem doručeným dne 29. 5. 2020 uplatnil prostřednictvím svého právního zástupce nárok na poskytnutí zadostiučnění za nemajetkovou újmu, které vyčíslil ve výši 30 000 000 Kč. Důvod nároku spatřoval žalobce v nezákonném rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 49/2014. Žalovaná uplatněný nárok v rámci mimosoudního projednání posoudila tak, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a poskytla žalobci zadostiučnění ve formě konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci se omluvila. Toto konstatování a omluva se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné s tím, že nemajetková újma musí být žalobcem tvrzena s konkrétními následky a dostatečně prokázána, což v tomto případě v rámci předběžného projednání nenastalo, žalobce se pouze obecně vyjadřoval o vzniku nemajetkové újmy a zásahu do jeho osobního života. Ohledně zájmu sdělovacích prostředků nic neuváděl, žádná konkrétní tvrzení o medializaci věci v rámci předběžného projednání nepředložil. Náhrada nemajetkové újmy za délku řízení byla v té době předmětem řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 212/2020. Z tohoto důvodu měla žalovaná za to, že k délce řízení nebylo možno při hodnocení intenzity nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání vůbec přihlížet.
4. Soud I. stupně vycházel z obsahu spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 3 T 49/2014, výsledku svědků – spoluobžalovaných v dané trestní věci a výsledku žalobce, dále z obsahu zpráv uveřejněných v médiích ohledně dané kauzy a dospěl ke skutkovému závěru, že proti žalobci a jeho bývalým spolupracovníkům bylo vedeno trestní stíhání na základě usnesení o zahájení trestního

stíhání ze dne 23. 5. 2013 a 21. 6. 2013 pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zák. a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a dražbě dle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. Dne 27. 2. 2014 byla podána obžaloba pro uvedené trestné činy. Žalobce byl rozsudkem ze dne 2. 3. 2017 obžaloby zproštěn, což bylo potvrzeno unesením odvolacího soudu ze dne 2. 12. 2019. V průběhu prověřování a vyšetřování do trestního řízení zasahovaly třetí osoby, konkrétně senátorka Parlamentu ČR a náměstek ministra financí, a to ve vztahu ke znaleckému ústavu, který pro policejní orgán zpracovával znalecký posudek. Probíhala zde i komunikace znaleckého ústavu s policejním orgánem ohledně obsahu a závěrů znaleckého posudku. Tyto skutečnosti kritizoval i odvolací soud. Žalobce v době zahájení trestního stíhání pracoval v pozici xxx xxx xxx xxx. Po odvolání ředitele Ing. R., byl žalobce na podzim 2013 pověřen řízením xxx xxx a na základě výběrového řízení se stal v roce 2014 jejím ředitelem a v této pozici působil až do roku 2020, kdy byl po dalších krajských volbách odvolán. Žalobce byl před zahájením trestního stíhání aktivně činný v politice. Byl xxx xxx xxx a za tuto stranu byl zvolen do zastupitelstva Ústeckého kraje. Po zahájení trestního stíhání již v žádných volbách nekandidoval. Před sdělením obvinění přednášel a zkoušel na vysoké škole a tuto činnost zamýšlel vykonávat i nadále, nicméně vysoká škola, se kterou dříve spolupracoval, již neměla o pokračování spolupráce se žalobcem zájem. Nejmladší syn žalobce se v době zahájení trestního stíhání a v jeho průběhu léčil s vážnou nemocí, přičemž manželka žalobce ukončila svou pracovní činnost, aby se o syna mohla starat a absolvovat s ním léčbu. Rodina žalobce byla v tuto dobu zcela finančně závislá na žalobci. O zahájení trestního stíhání, i se jménem žalobce jako možným obviněným, referovala dne xxx celá řada médií na regionální i celostátní úrovni. Žalobce po skončení trestního stíhání uplatnil svůj nárok na náhradu újmy u žalované, která v zákonem stanovené lhůtě o jeho nároku nerozhodla, učinila tak až po podání žaloby, když konstatovala, že v trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci se omluvila.

5. Na základě výše uvedeného soud I. stupně po citaci ustanovení § 1, § 3, § 5, § 14, § 15 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), shledal naplněné základní předpoklady pro náhradu nemajetkové újmy dle tohoto zákona, a to nezákonné rozhodnutí (za něž je třeba považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 23. 5. 2013 a 21. 6. 2013 s ohledem na následné zproštění žalobce obžaloby), a vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vycházel přitom z toho, že existence nezákonného rozhodnutí byla mezi účastníky nesporná a nemajetková újma žalobce byla prokázána. Výpovědi svědků vzal za prokázané, že došlo k zásahu do osobní sféry žalobce, poukázal přitom na to, že žalobce a další spoluobžalovaní byli přesvědčeni o tom, že postupovali řádně, o čemž svědčil i prvotní znalecký posudek, následně nabyli dojmu, že je zde blíže neurčený zájem na jejich odsouzení bez ohledu na to, zda se něčeho dopustili, a to s ohledem na ovlivňování trestního řízení ze strany třetích osob. Žalobce žil ve stresu, trpěl nespavostí a úzkostí z nejistého výsledku trestního řízení. Došlo dále k významnému zásahu do jeho rodinné sféry, nejmladší syn v této době vážně onemocněl, manželka žalobce ukončila pracovní činnost kvůli péči o něj a žalobce tak byl jedinou osobou způsobitou rodinu finančně zabezpečit včetně nákladné léčby ve Spojených státech. Došlo k zásahu i do politické činnosti žalobce, který byl xxx xxx xxxa krajským zastupitelem. V dalším volebním období již nekandidoval, přestože jej tato činnost bavila a chtěl se těmito aktivitám dále věnovat. Nemohl ani pokračovat v pedagogické činnosti na vysoké škole. Do jeho práce ekonomika však trestní stíhání nezasáhlo, žalobce před zahájením trestního stíhání pracoval jako xxx xxx xxx xxx, následně byl již v průběhu trestního stíhání pověřen jejím řízením místo odvolaného Ing. R. a posléze uspěl ve výběrovém řízení na pozici ředitele této společnosti. Vykonával tedy významnější pozici než před zahájením trestního stíhání. Ohledně medializace dané kauzy poukázal soud I. stupně na to, že nebyl v této souvislosti prokázán žádný exces orgánů činných v trestním řízení, stát tudíž nemohl být ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu odpovědný za újmu vzniklou medializací dané kauzy.

Soud I. stupně dále vycházel z délky trestního řízení 6 let a 6 měsíců a z trestní sazby, která žalobci hrozila, 2 až 8 let. Na základě všech těchto okolností shledal na místě odškodnění žalobce finanční formou. Porovnal dále jeho případ s dalšími obdobnými případy projednávanými tamním soudem i soudem odvolacím, přičemž poukaz žalobce na případ JUDr. G. a Ing. V. shledal nepřiléhavým s ohledem na odlišné okolnosti. Za přiměřené odškodnění tak shledal částku 80 000 Kč a ve zbylém rozsahu žalobu zamítl.

6. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“), úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů za soudní poplatek 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 6 úkonů právní služby po 3 100 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), paušální náhradu hotových výdajů 6 x po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, dále cestovné a náhradu za promeškaný čas za cesty k soudním jednáním a 21 % DPH z těchto nákladů právního zastoupení, celkem 32 893 Kč. Soud I. stupně pouze neshledal účelnými náklady spojené s ústním jednáním dne 13. 9. 2021, které bylo odročeno, protože zástupce žalobce nezajistil účast svědků, kteří měli být při tomto jednání vyslechnuti, a jednání tak muselo být odročeno.
7. Proti tomuto rozsudku (zamítavému výroku) podal žalobce včasné odvolání, v němž vytýkal soudu I. stupně nesprávná skutková zjištění s tím, že soud I. stupně opomněl dopady do dobrého jména, vážnosti, cti, rodinného a společenského života žalobce, frustraci z postupu policejního orgánu a ze zásahů do trestního stíhání zvenčí. Poukázal na pocity strachu, ponížení a psychického utrpení, kdy mu hrozil nepodmíněný trest s náhradou škody v řádech set milionů Kč. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Namítal, že trestní řízení vůbec nemělo být zahájeno, mělo být ukončeno odložením věci. V souladu s judikaturou Ústavního soudu dále poukázal na to, že již úkony orgánů činných v trestním řízení před zahájením trestního stíhání se mohly negativně projevit v životě rodiny žalobce. Vytýkal dále soudu I. stupně, že se nedostatečně zabýval základní funkcí vyrovnávací spravedlnosti, tj. napravit nespravedlnost. V posuzovaném řízení byla pošlapána základní práva žalobce zakotvená v Listině základních práv a svobod. Žalobce danou nespravedlnost nesl velmi těžce, finanční odškodnění ve výši 80 000 Kč nepovažoval za odpovídající všem těmto okolnostem, cítil takový postup jako cynický bez citu pro elementární spravedlnost. Rozhodnutí soudu by mělo být vůči škůdci tvrdé a nekompromisní, aby bylo možno považovat kompenzaci za dostačující. Poukázal i na veřejné odsouzení a pohrdání, které se žalobci ze strany veřejnosti dostalo. Poukázal na odškodnění, které se dostalo JUDr. G. a Ing. V. a JUDr. P. Nesouhlasil ani s nákladovým výrokem, namítal, že nebylo po něm požadováno, aby zajistil účast svědků, to bylo povinností soudu. Žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl i ve zbývajícím rozsahu a přiznal mu náhradu nákladů řízení v plné výši.
8. Žalovaná ve vyjádření k odvolání akceptovala závěry soudu I. stupně ohledně porovnání nároku žalobce s jinými případy, poukázala na to, že žalobce pouze opakuje svou argumentaci uplatněnou již před soudem I. stupně. Částku 30 mil. Kč považovala za zcela se vymykající výši odškodnění poskytovaného v obdobných případech, neopírající se o žádné srovnatelné rozhodnutí, na rozdíl od přesvědčivého srovnání soudu I. stupně. Ohledně argumentace žalobce o údajném ovlivňování znaleckého posudku namítala, že jde především o odpovědnost daných znalců či znaleckého ústavu, aby postupovali podle zákona. Zpochybňovala rovněž tvrzení o ovlivňování trestního stíhání ze strany státních orgánů. Pokud by z tohoto důvodu mělo dojít k navýšení odškodnění, poukázala na to, že byl odmítnut důkaz výsledkem kpt. B., vyšetřujícího policisty, který mohl poskytnout bližší podrobnosti k tvrzenému ovlivňování. Přiznanou částku považovala za odpovídající. Žádala, aby odvolání žalobce bylo jako nedůvodné zamítnuto.
9. Při odvolacím jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce poukázal na své tehdejší vysoké postavení tím, že xxx xxx sdružovala pět krajských nemocnic, daný případ považoval za ojedinělý a excesivní, ohledně zásahů do policejního vyšetřování odkázal na odůvodnění

rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem. Žalovaná namítala, že daný případ je neporovnatelný s případy Ing. V. a JUDr. G., na které žalobce poukazoval.

10. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a odvolání žalobce shledal částečně opodstatněným.
11. Soud I. stupně učinil na základě provedeného dokazování odpovídající skutková zjištění, která rovněž správně posoudil po stránce právní. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu se zabýval předpoklady odpovědnosti státu za vznik nemajetkové újmy žalobci v souvislosti s trestním stíháním, které skončilo zprošťujícím rozsudkem. Správně se zabýval kritérii rozhodnými pro určení rozsahu nemajetkové újmy – povahou trestní věci (závažností trestného činu, výší hrozícího trestu), délkou trestního řízení i dopady do osobnostní sféry poškozeného.
12. Žalobce spolu s dalšími spoluobžalovanými byl stíhán pro tři trestné činy (porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b/ tr. zák., trestný čin pletichy při veřejné soutěži a dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. a/, b/ tr. zák. a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák.), hrozil mu trest odnětí svobody až 8 let, trestní řízení trvalo 6 let a 7 měsíců, žalobce byl zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b/ trestního řádu s tím, že skutky uvedené v obžalobě nejsou trestným činem. Žalobce byl tehdy člen xxx xxx xxx xxx byl xxx xxx xxx a xxx xxx xxx.
13. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že byly naplněny předpoklady odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk a že žalobci přísluší za nemajetkovou újmu s tím spojenou finanční odškodnění dle § 31a OdpŠk. Soud I. stupně přitom správně vycházel z toho, že došlo k zásahu do osobní sféry žalobce, žalobce cítil úkorně, že ve vyšetřování bylo pokračováno, přestože prvotní znalecký posudek vyzníval ve prospěch obviněných, ztrácel víru v nestrannost orgánů činných v trestním řízení zejména s ohledem na ovlivňování vyšetřování ze strany třetích osob. Zásah do osobní sféry žalobce byl umocněn i tím, že v té době jeho mladší syn bojoval se závažným onemocněním, manželka žalobce ukončila pracovní činnost, aby se mohla péči o něj plně věnovat, žalobce tak byl v té době jedinou osobou finančně zabezpečující rodinu i nákladnou léčbu syna. Trestní stíhání mělo dopad i na politické aktivity žalobce, jeho pedagogickou činnost, nikoliv však do jeho základní pracovní činnosti ekonoma, v průběhu trestního řízení uspěl ve výběrovém řízení a zaujal významnější pracovní pozici, než jakou vykonával před zahájením trestního řízení.
14. Pokud žalovaná zpochybňovala závěry o tvrzených zásazích a ovlivňování vyšetřování, odvolací soud k upřesnění skutkových zjištění zopakoval dokazování usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 12. 2019, č. j. 4 To 41/2018-20458, tedy rozhodnutí odvolacího soudu v trestním řízení, v němž byl žalobce zproštěn obžaloby, zejména částí odůvodnění tohoto soudu, v níž se zabýval zásahy do vyšetřování této trestní věci (odst. 12 a 13). Krajský soud zde poukázal na značně nemístnou komunikaci mezi znaleckým ústavem a vyšetřujícím komisařem Policie ČR, znalecký ústav komisaře průběžně informoval o stavu zpracování znaleckého posudku, e-mailová komunikace (soudem citovaná) se navenek jevila jako domluva ohledně závěrů znaleckého posudku. Současně poukázal na zcela nemístnou snahu senátorky MUDr. Aleny D., která v průběhu zpracování znaleckého posudku adresovala dopis tomuto znaleckému ústavu na hlavičkovém papíře Senátu Parlamentu České republiky, v němž sdělovala, že se dozvěděla o tom, že daný znalecký ústav bude oceňovat přístroje společnosti xxx xxx a vyjádřila obavy ohledně ocenění těchto přístrojů a víru v to, že znalecký ústav nebude postupovat jako např. auditori KPMG, kteří vycházeli z cen přístrojů nakoupených od kompletátora, s tím, že tyto ceny bývají o cca 30 % vyšší, než by byly ceny vysoutěžené od přímých dodavatelů. Na to pak navazovala komunikace náměstků dvou ministerstev. Takové snahy o zásahy do živých kauz označil krajský soud za nepřipustné a nemístné, zdůraznil, že taková komunikace může zavdávat příčinu k pochybnostem o správnosti znaleckého posudku. Poukázal na to, že na tento nemístný a

nepřípustný postup orgánu činného v trestním řízení měl reagovat již státní zástupce v době, kdy nad probíhajícím vyšetřováním vykonával dozor. Již z této listiny měl odvolací soud shodně se soudem I. stupně nestandardní postup v trestním řízení za plně prokázaný, výslech kpt. B., vyšetřujícího policisty považoval shodně s ním za nadbytečný.

15. Z výše uvedeného je zřejmé, že průběh vyšetřování nebyl standardní, pochybnosti žalobce o nestranném vyšetřování vyplývaly z reálných podkladů, je zcela pochopitelné, že takový postup vnímal velmi úkorně. Jeho přirovnání k procesu s Miladou H. však považoval odvolací soud za krajně nemístné. Frustrace žalobce z průběhu trestního řízení je sice pochopitelná, nicméně nemajetková újma musí být do určité míry objektivizována, tj. musí být naplněny konkrétní okolnosti, za nichž by obdobnou újmu pocítovala i jiná osoba. K subjektivní reakci žalobce zcela nepřiměřené objektivním okolnostem dané věci přihlížet nelze.
16. Odvolací soud se tak ztotožnil se závěrem soudu I. stupně o tom, že je třeba nemajetkovou újmu žalobce odškodnit finanční formou. Pro úvahu o výši odškodnění odvolací soud dále považoval za významnou skutečnost, že v mezidobí bylo rozhodnuto o výši odškodnění žalobce za nesprávný úřední postup – nepřiměřenou délku tohoto trestního řízení. Odvolací soud tedy seznámil účastníky s obsahem rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2022, č. j. 35 Co 32/2022-113, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce ve věci týkající se tohoto odškodnění, žalobci byla přiznána celkem částka 82 500 Kč, přičemž při jejím stanovení byl zohledněn zvýšený význam tohoto řízení pro žalobce s ohledem na charakter tohoto řízení.
17. Soud I. stupně dále správně provedl porovnání s jinými případy odškodnění za nezákonné trestní stíhání. Odvolací soud nicméně neshledal srovnávané případy dostatečně přiléhavé vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci, provedl tak porovnání s dalšími věcmi, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti a které se mu jevily více podobné, a to jednak z hlediska společenského postavení poškozených, zejména s akcentem na jejich pracovní pozici, případně politickou kariéru, mediální sledovanost jejich kauzy a konkrétní dopady do jejich osobního života.
18. Ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 30 Co 248/2018 byl poškozený odškodněn částkou 110 000 Kč za trestní řízení trvající 2 roky pro trestný čin porušování tajemství dopravovaných zpráv, se sazbou až dva roky odnětí svobody, poškozený přišel o dobře placené místo v xxx xxx, nebyl zařazen na kandidaturu na post v politické funkci, věc byla rozsáhle medializována (případ A).
19. Ve věci projednávané pod sp. zn. 68 Co 207/2016 byl poškozený odškodněn částkou 100 000 Kč, jednalo se o trestní řízení pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku, kterého se měl dopustit jako xxx xxx xxx, trvající 3 roky a 10 měsíců, se sazbou až 5 let odnětí svobody, hrozila vysoká škoda, utrpěla dobrá pověst poškozeného v bydlišti a na pracovišti, případ byl medializován, významný zásah do osobního, pracovního života nebyl prokázán (případ B).
20. Ve věci projednávané pod sp. zn. 70 Co 160/2018 byl poškozený odškodněn částkou 70 000 Kč za trestní řízení pro zločin úplatku se sazbou 2-8 let, trestní řízení trvalo 2 roky a 1 měsíc, jednalo se o xxx xxx xxx se zaměřením na program Zelená úsporám, poškozený byl i ve vazbě (případ C).
21. Ve věci projednávané pod sp. zn. 17 Co 363/2016 byl poškozený odškodněn částkou 80 000 Kč za trestní řízení trvající 16 měsíců pro trestný čin v sazbě od 5 do 12 let, dalších 19 měsíců pro trestný čin se sazbou do 6 měsíců, šlo o rozsáhle medializované trestní stíhání více osob údajně tvořících tzv. xxx xxx. O trestním stíhání poškozeného se dozvědělo velké množství lidí, ten jej prožil pln frustrace a obav, na jeho úvod byl omezen na osobní svobodě zadržením, byl mu zajištěn majetek včetně např. osobního automobilu, trestní stíhání mělo negativní dopad na jeho širší sociální vazby, utrpěl dokonce posttraumatickou stresovou poruchu (případ D).
22. Ve věci projednávané pod sp. zn. 13 Co 250/2018 byl poškozený odškodněn částkou 150 000 Kč za trestní stíhání trvající téměř 10 let pro zvlášť závažný úmyslný trestný čin majetkové povahy

(podvod se způsobením škody velkého rozsahu) s hrozbou trestu odnětí svobody na 10 až 15 let, poškozený prožil trestní stíhání v obavách o budoucnost rodiny, pocíval stres, který byl navýšen tím, že mu byl nepravomocně uložen šestiletý nepodmíněný trest odnětí svobody, poškozený byl tři roky omezen v možnosti vycestování do zahraničí, neboť mu byl po tuto dobu odebrán cestovní pas, trestní věc byla rozsáhle medializována („kauza xxx xxx xxx“), a to zejména v souvislosti s vyhlášením odsuzujícího rozsudku, kdy byly obrazové a zvukové záznamy z tohoto vyhlášení odvysílány v celostátních médiích (mj. několika televizními stanicemi v hlavních zpravodajských pořadech), poškozený zde byl identifikován jak podobou, tak jménem a příjmením (případ E).

23. Shodné částky odškodnění 150 000 Kč se dostalo poškozenému ve věci vedené před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010, a posledně posuzované rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3858/2013, starostovi malé obce, a to za široce medializované trestní stíhání pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku, zneužívání pravomoci veřejného činitele a zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění, trestní řízení trvalo necelé tři roky a poškozenému hrozil trest do tří let odnětí svobody, trestní stíhání vyvolalo velmi negativní ohlas v okolí poškozeného, údajná trestná činnost poškozeného byla v médiích prezentována jako mimořádně rozsáhlá, žalobce byl v obci označován za zloděje, trestní stíhání vyústilo v krizi jeho manželství (případ F).
24. Ve věci projednávané pod sp. zn. 68 Co 174/2015 byl poškozený odškodněn částkou 165 750 Kč, jednalo se o mediálně velmi známou trestní věc bývalého příslušníka xxx xxx xxx, poškozený byl stíhán šest let a tři měsíce, v průběhu trestního stíhání byl mj. podroben zkoumání duševního stavu, stíhání bylo vedeno pro řadu trestných činů (mj. zneužívání pravomoci veřejného činitele, podvodu a nedovoleného ozbrojování), se sazbou odnětí svobody na tři až deset let (případ G).
25. Pokud žalobce poukazyval na případy Ing. V. a JUDr. G., nepovažoval je odvolací soud za vhodné k porovnání s ohledem na podstatně odlišné okolnosti. Ing. V. byla odškodněna celkem částkou 600 000 Kč, za trestní stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby se sazbou až 12 let, byla odsouzena (nepravomocně) na 8 let a 6 měsíců, byla v postavení xxx xxx xxx. JUDr. G. byl odškodněn celkem částkou 1 000 000 Kč, za trestní stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, trestní řízení trvalo 6 let a 9 měsíců, došlo přitom k rozsáhlé excesivní medializaci, byly zjištěny dopady do sféry profesní, zdravotní, společenské, JUDr. G. zastával pozici xxx xxx xxx.
26. I když se v těchto případech jednalo o obdobně závažnou trestnou činnost, nebylo souměřitelné postavení těchto poškozených s postavením žalobce, který sice byl na poměrně významné pozici v soukromé firmě a byl i politicky činný (krajský zastupitel), v těchto případech se však jednalo o osoby ve vrcholných veřejných funkcích, s nimiž je spojen vysoký zájem veřejnosti i médií, čemuž odpovídá i mnohem významnější dopad do jejich života. V případě JUDr. G. navíc došlo k excesivní medializaci, v případě Ing. V. jí hrozila vyšší trestní sazba, byla dokonce nepravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody přes 8 let. Tyto případy tak odvolací soud nepovažoval za srovnatelné s věcí žalobce. Pokud žalobce poukazyval na případ JUDr. P., nic bližšího k tomu neuvedl a odvolacímu soudu o této věci z úřední činnosti není nic známo. Navíc i v tomto případě se jednalo o osobu zastávající vrcholnou pozici v ústředním orgánu státu, její případ by tak rovněž nebyl vhodný k porovnání s případem žalobce.
27. Odvolací soud tak vycházel z porovnání s případy uvedenými pod písmeny A až G. Případ A byl s věcí žalobce obdobný tím, že poškozený přišel o možnost působit v politické funkci, odlišný byl v tom, že se jednalo o méně závažnou trestnou činnost, trestní stíhání trvalo výrazně kratší dobu, poškozený však přišel o dobře placenou pracovní pozici. Případ B byl obdobný v tom, že se jednalo o poškozeného ve srovnatelné pracovní pozici, jednalo se o obdobnou trestnou činnost, trestní řízení však trvalo výrazně kratší dobu a žádný významný zásah do osobního a pracovního života poškozeného nebyl prokázán. Případ C byl obdobný charakterem trestné činnosti i pracovní pozicí

poškozeného (byť ve státním, nikoliv soukromém sektoru), trestní řízení trvalo výrazně kratší dobu, na druhé straně byla újma zvyšována tím, že poškozený byl omezen na svobodě (byl ve vazbě). Případ D byl obdobný v tom, že se jednalo o mediálně sledované trestní řízení, které však trvalo kratší dobu a vyšší trestní sazba poškozenému hrozila pouze 16 měsíců, dalších 19 měsíců již byl ohrožen nízkou sazbou, oproti žalobci byl však na počátku trestního stíhání omezen na svobodě (zadržen), byl mu zajištěn majetek, trestní stíhání mělo dopad na jeho zdraví. Případ E byl obdobný charakterem trestné činnosti, jeho medializací, při níž však byl poškozený na rozdíl od žalobce v dané věci jednoznačně a vícekrát identifikován podobou i celým jménem, trestní řízení trvalo podstatně déle, poškozenému hrozil vyšší trest, byl nepravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šesti let. Případ F byl podobný tím, že poškozený byl aktivní ve veřejné funkci (starosta obce), byl stíhán za trestnou činnost obdobného charakteru, ale s nižší trestní sazbou, trestní stíhání trvalo výrazně kratší dobu, bylo však rozsáhle medializováno, mělo negativní ohlas v jeho okolí, dopad na jeho postavení v obci, vedlo ke krizi v manželství. Případ G byl obdobný délkou trestního stíhání, které bylo rovněž výrazně mediálně sledováno, poškozený byl rovněž ve významné funkci, hrozila mu však vyšší trestní sazba než žalobci, a v průběhu stíhání byl navíc podroben zkoumání duševního stavu.

28. Po porovnání s výše uvedenými případy tak odvolací soud za přiměřené odškodnění shledal částku 150 000 Kč, přihlížel přitom k charakteru trestné činnosti, které se měl žalobce dopustit, výši trestu, který mu hrozil, dopadům do osobního a rodinného života, kdy se v téže době stala rodina na žalobci zcela finančně závislou s ohledem na výpadek příjmu jeho manželky při péči o závažně nemocného syna. Zohlednil současně skutečnost, že na pracovní pozici žalobce nemělo trestní stíhání žádný významný dopad, když v průběhu trestního řízení uspěl ve výběrovém řízení a následně vykonával funkci na vyšší pozici, než kterou původně zastával. Na druhé straně došlo minimálně dočasně ke ztrátě šance pokračovat v politické činnosti, které se předtím věnoval.
29. Nelze rovněž přehlédnout, že újma žalobce byla nepochybně umocněna zjištěními ohledně nepatřičných zásahů při vypracování znaleckého posudku v průběhu policejního vyšetřování, jak vyplynulo nejen z výpovědí spoluobžalovaných, ale i z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem tak, jak bylo výše uvedeno. V tomto ohledu se případ žalobce významně odlišoval od případů výše uvedených.
30. Medializaci dané trestní věci naopak nepovažoval odvolací soud za významnou okolnost pro výši odškodnění, vycházel přitom z toho, že medializace souvisí s veřejností řízení před soudem, žalovanou nelze činit odpovědnou za informace médií o trestním řízení, pokud v této souvislosti nebylo zjištěno nějaké excesivní jednání orgánů činných v trestním řízení ve smyslu podávání konkrétních informací o obviněném žalobci (srov. např. *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015*). Žádné excesivní jednání orgánů činných v trestním řízení v této souvislosti přitom tvrzeno nebylo.
31. Odvolací soud dále přihlížel k tomu, že v tomto konkrétním případě žalobce již byl odškodněn za délku tohoto trestního řízení, přičemž byl zohledněn zvýšený význam tohoto řízení pro žalobce. Délku tohoto řízení tak odvolací soud v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. *rozsudek ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 30 Cdo 3604/2014*) již nepovažoval za skutečnost svědčící pro navýšení odškodnění za nezákoně trestní stíhání.
32. Ze všech těchto důvodů tedy odvolací soud napadený zamítavý výrok o věci samé změnil dle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci dalších 70 000 Kč s příslušenstvím a ve zbývajícím rozsahu jej jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. Vycházel přitom z toho, že úrok z prodlení byl požadován oprávněně po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku dle § 15 odst. 2 OdpŠk a ve správné výši odpovídající § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

33. V závislosti na tom opětovně rozhodl o náhradě nákladů řízení, úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Shledal i oprávněnou jeho námitku, že mu nelze klást k tíži, že nezajistil k jednání 13. 9. 2021 účast svědků, když k tomu nebyl soudem I. stupně vyzván. Žalobce sice měl označit svědky i jejich adresou, aby mohli být soudem předvoláni, pokud tak však neučinil, měl na to být soudem upozorněn nebo mohl být vyzván k zajištění jejich účasti u soudního jednání. Pokud to však od něj nebylo vyžadováno (z obsahu spisu to dovodit nelze), nebylo možno mu vytýkat, že tak neučinil ze své vůle. Odvolací soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení navýšenou o náklady spojené s tímto jednáním, když ve zbývajících částech byly náklady žalobce soudem I. stupně správně vyčísleny, odvolací soud pro stručnost ohledně těchto nákladů plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Žalobci tak byla dále přiznána odměna za 1 úkon 3100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a/ a § 11 odst. 1 písm. g/ AT, paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 AT, náhrada za promeškaný čas za cestu k soudnímu jednání za 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 AT, náklady cestovního 1 357,20 Kč (při spotřebě vozidla 12,6/7,1/9,1 litrů/100km, vzdálenosti Chomutov – Praha a zpět 192 km dle údajů veřejně přístupných na internetu, při sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a ceně pohonných hmot 27,80 Kč/l dle vyhlášky č. 589/2020 Sb.) a 21 % DPH z těchto částek dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 1 125,02 Kč, celkem 6 482,21 Kč. O tuto částku tedy odvolací soud navýšil jinak správně vyčíslené náklady soudem I. stupně. Na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně tak uložil žalované zaplatit žalobci částku 39 375,21 Kč.
34. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl do základu nároku úspěšný, byla mu tak přiznána náhrada nákladů v plné výši. Žalobci vznikly v odvolacím řízení náklady za právní zastoupení za 2 úkony po 3 100 Kč (odvolání, účast u odvolacího jednání) § 7 a § 9 odst. 4 písm. a/ a § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ AT, paušální náhradu hotových výdajů 2 x po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 AT, náhradu za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 a 3 AT, náklady cestovního 1 586,22 Kč (při spotřebě vozidla 12,6/7,1/9,1 litrů/100km, vzdálenosti 192 km, sazbě základní náhrady 4,70 Kč/km a ceně pohonných hmot 37,10 Kč/l dle vyhlášky č. 511/2021 Sb.) a 21 % DPH ve výši 1 887,12 Kč, celkem 10 873,33 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha 28. dubna 2022

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Václavíková